

*Ορ. κ.ά.): "Εχου πέντε χωράφια τσαὶ τὰ πέντε 'ποκάλαμα εἶναι" Ορ.

ἀποκαλαμοκαννιάζω Νάξ. (Απύρανθ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καλαμοκαννιάζω.

Τελειώνω τὸ καλαμοκάννιασμα, τὴν ἀναπήνισιν νήματος εἰς καλαμοκάννια.

ἀποκαλαμοκαννιάσμος δός, Νάξ. (Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀποκαλαμοκαννιάζω.

'Η περάτωσις τῆς ἀναπήνισεως τοῦ νήματος εἰς καλαμοκάννια: 'Σ τὸν ἀποκαλαμοκαννιάσμον θὰ πάω κιόλα νὰ τὸ διαστῶ, πά' νὰ τὸ βάλω νὰ τὸ φάνω ποὶ γαλοχειμωνιάσῃ.

ἀποκάλαντα τά, Κύπρ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κάλαντα.

'Ο εἰς τὴν τελευταίαν κατὰ σειρὰν κατοικίαν γινόμενος ραντισμὸς δι' ἄγιασμοῦ ὑπὸ τοῦ ιερέως τὴν παραμονὴν τῶν Θεοφανείων.

ἀποκαλαντᾶζω Πόντ. ("Οφ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καλαντᾶζω.

Ψάλλω τὰ κάλαντα, ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ έτους.

ἀποκαλαντίδι τό, ἀμάρτ. Πληθ. ἀποκαλαδρίδης Κρήτ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐσ. κάλαντα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιδι. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ρ. ίδ. ΦΚουκούλ. ἐν Λεξικογρ. Αρχ. 4 (1917) 85.

Τὸ τέλος τοῦ ḥσματος τῶν καλάνδων, οἱ ἔπαινοι καὶ αἱ εὐχαῖ, δι' ὧν περατοῦται τὸ ḥσμα: *T'* ἀποδέλοιπο θὰ σᾶσε βάλω, ἀπῆς μοῦ πῆτε καὶ *t'* ἀποκαλαδρίδα.

ἀποκαλόγερος δός, ἀμάρτ. ἀποκαλόερος "Ανδρ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. καλόγερος.

'Ο ἀποβαλὼν τὴν μοναχικὴν ἴδιότητα. Πβ. ἀπόδιακως, ἀπόπαππας.

ἀποκαλόθες ἐπίρρ. Εῦβ. (Κονίστρ.) 'ποκαλόθες Εῦβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀποκαλοῦθες Εῦβ. ("Ορ.) ἀποκαλόθις Κύθηρ.

'Εκ τῶν φρ. ἀπὸ καλό - ἀπὸ καλοῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θες. ίδ. ΒΦάβην ἐν Αθηνᾷ 43 (1931) 91.

1) 'Εξ ἀγαθῆς προαιρέσεως Εῦβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. "Ορ.): Τάχατες τὸ καμε ἀποκαλοῦθες; ποιὸς ξέρει; "Ορ. 'Αποκαλόθες του τὰ εἴτε Κονίστρ. 2) 'Απὸ καλὴν οἰκογένειαν, ἐξ εὐγενῶν Κύθηρ.

ἀποκαλόκαιρα ἐπίρρ. Κάρπ. ἀποκαλόκαιρα Στερελλ. (Αίτωλ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀποκαλόκαιρο.

Μετὰ τὸ θέρος, μεσοῦντος τοῦ φθινοπώρου ἐνθ' ἀν.: 'Αποκαλόκαιρα γένιτι κὶ τὸν παν' γύρο' Αίτωλ. "Ελα ἀποκαλόκαιρα νὰ σὶ πλιρώσου αὐτόθ. 'Αποκαλόκαιρα θὰ κατιβῶ πίσου κάτ' ἀπ' τὰ β' νὰ αὐτόθ.

ἀποκαλοκαιριδός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀποκαλοκαιρίδος Νάξ. (Απύρανθ.) κ.ά.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. καλοκαιρίδης καταλ. -ινός.

'Ο λαμβάνων ὑπόστασιν μετὰ τὸ θέρος, τὸ φθινόπωρον ἐνθ' ἀν.: 'Αποκαλοκαιρὸν νὰ ἀχλάδη.

ἀποκαλόκαιρο τό, Κρήτ. Νάξ. (Απύρανθ.) κ.ά.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. καλοκαιρίδη.

Τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, δο μετὰ τὸ θέρος χρόνος, τὸ φθινόπωρον ἐνθ' ἀν.: Δὲν ἔρχεται, ἀ δὲ περάσῃ τ' ἀποκαλόκαιρο 'Απύρανθ. *T'* ἀποκαλόκαιρα δὲ δρέπει νὰ πέφτῃ

κάνεις ὅξω, γατὶ πέφτει πάχη αὐτόθ. *T'* ἀποκαλόκαιρα καὶ τὴν ἄνοιξι ἀπεθαίνουν οἱ χτικασμέροι αὐτόθ.

ἀποκαλούντον Τσακων. ἀποκαούντον Τσακων.

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. ἀποκαν λώνω = παύω δργῶν πρὸς συνουσίαν. ίδ. H. Pernot Dial. tsakon. 319. Πιθανὸν ἐκ τῶν ζώων, τὰ δρόπια ἀμα τῇ συλλήψει παύουν δργῶντα.

Καθιστῶ ἔγκυον: *N* ἀποκαούτζε ἀστεφάγοντε.

ἀποκαλούτα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. ἀποκαούτα Τσακων.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποκαλούτα ὁν.

'Η γενομένη ἔγκυος: 'Α σάτη μι ἀπὸ τοῦ μῆρος ἔγ' ἀποκαούτα τς δλιον τσιμοῦνα (ἡ κόρη μου ἀπὸ τρεῖς μῆνες εἶναι ἔγκυος καὶ δλο ξερνᾶ).

ἀποκαλτσίζω ἀμάρτ. ἀποκαρτσίζω Νάξ. (Απύρανθ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. καλτσίζω.

Τελειώνω τὸ πλέξιμον κάλτσας: 'Εποκάρτσισες πεά;

ἀποκαλυβοῦμαι Νάξ. (Κορων.)

'Έκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *καλυβοῦμαι ἵ κατ' εύθεταν ἐκ τοῦ οὐσ. καλύβα.

Καταφεύγω ἔνεκα βροχῆς οίονεὶ ὑπὸ καλύβην, ὑπὸ σκέπην: 'Σ τὸ κυνήι ημοντα καὶ ηρθα ἐδῶ γὰρ νὰ ἀποκαλυβωθῶ.

ἀποκαλυμμένα ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'ποκαρυμ-μένα Κύπρ.

'Έκ τῆς μετοχ. ἀποκαλυμμένος τοῦ ρ. ἀποκαλύφτομαι.

'Απλήστως, ἀκορέστως: 'Εθώρουν την νὰ μοῦ χαμωγελῆ ζαχαρένα τδαι 'ποκαρυμ-μένα.

***ἀποκαλύφτομαι**, ἀποκαλύβκομαι Κύπρ. 'ποκαλύβκομαι Κύπρ. Μετοχ. 'ποκαλυμ-μένος Κύπρ. —ΔΛιπέρτ. Τζιπρ. τραούδ. 3,47 'ποκαρυμ-μένος Κύπρ.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἀποκαλύπτομαι.

1) 'Αποκαλύπτονται τὰ ὀστᾶ μου, γίνομαι λιπόσαρκος καὶ ισχνός, ἀπισχναίνομαι: 'Εποκαλύφτην δ ἄθ-θρωπος 'ποὺ τὴν διάρροιαν. "Εν" 'ποκαλυμ-μένον τὸ πρόσωπόν του 'ποὺ τὴν ἀρρώσιαν γὰρ 'ποὺ τὴν δυσινχίαν. Συνών. φέγγω.

2) Μετοχ. δ ἐστερημένος τινὸς καὶ σφόδρα ἐπιθυμῶν τούτο: 'Άσμ.

'Εφίλοντι την τὸ ἐλάλεν μου, κανεῖ σε, λυδ-διασμένε, κάμνεις πῶς 'ἐν εἰδες φιλεῖν ποτ-τέ, 'ποκαρυμ-μένε! (κανεῖ σε = σοῦ ἀρκεῖ, σὲ φθάνει).

Μὲ δεῖλη τοῦ φιλειοῦ 'ποκαρυμ-μένα
ἔσμιξασιν σὰν σμίει τὸ νερὸν

ΔΛιπέρτ. ἐνθ' ἀν.

ἀπόκαμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ. "Οφ.) ἀπόκαμαν Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀποκάημα Στερελλ. (Αίτωλ.)

'Εκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπόκαμα.

1) Τὸ ἐκ τῆς καύσεως ὑπολειφθὲν ξύλον Στερελλ. (Αίτωλ.): 'Ηταν τοὺ γατούπ'λλον ἀπάν' 'ς ἐν' ἀποκάημα κι νίβιταν (ήτο τὸ γατόπουλλο ἐπάνω εἰς ἔνα ἀποκ. καὶ ἐνίβετο). 'Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μ. Ετυμολ. 246,33 «δαλός·ξύλον ἀπόκαυμα». Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀποκατέδι. 1. 2) Τὸ ἐκ δυσπεψίας γεννώμενον εἰς τὸν φάρυγγα δυσάρεστον αἴσθημα καύσεως Πόντ. ("Οφ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.) Συνών. ἀνακαούρα, ἀνακαψάδα 3, ἀνακαψίδα Β1, ἀνακαψίλα, καήλα, καούρα, κάψιμο, ξινίλα.

ἀποκαμάρωμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποκαμάρωμαν Πόντ. (Κούμν. Σάντ. Σούρμ. Τρίπ. Χαλδ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀποκαμάρων. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) 'Η ἀφαίρεσις τῆς καμάρας, τοῦ πέπλου τῆς νύμφης, μετὰ τὸ γαμήλιον δεῖπνον ἐνθ' ἀν.: Φρ. 'Σ σ' ἀποκαμάρωμαν ἔρθεν (ἐπὶ τοῦ βραδέως, μετὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν

έλθοντος. Συνών. φρ. κατόπιν ἐօρτῆς) Σάντ. 2) Τὸ ὑπὸ γυναικῶν ἀδόμενον γαμήλιον ἄσμα κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἀποκαμαρώματος Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ.)

ἀποκαμαρώνω (I) Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Σούρμ. Χαλδ. κ. ἀ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. καμάρα.

'Αφαιδῷ τὴν καμάραν, τὸν πέπλον τῆς νύμφης μετὰ τὸ γαμήλιον δεῖπνον ἔνθ' ἀν.: 'Ἀποκαμάρωσο καὶ ἡς ἐλέπωμε τὴν νύφη σ' (ξεσκέπασε νὰ δοῦμε τὴν νύφη σου).

ἀποκαμαρώνω (II) Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Ρόδ. Χίος (Καρδάμ.) 'ποκαμαρώνω' Ικαρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καμαρώνω. 'Η λ. καὶ ἐν Ερωτοκρ. Α 1886 (ἐκδ. ΣΞανθούδ.)

Καμαρώνω, ἐγκαλλωπίζομαι βλέπων τι, σεμνύνομαι δι' αὐτὸν ἔνθ' ἀν.: Παροιμ.

'Ο κόσμος καὶ ἄν σὲ χαίρεται, δὲ σ' ἀποκαμαρώνει (ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν ξένων ἐπιδεικνυομένη συμπάθεια δὲν εἰναι εἰλιχρινῆς) Κάρπ. Καρδάμ. || Ἀσμ.

"Όλα σὲ περιχαίρουνται καὶ ἐγὼ ποκαμαρώνω Κάρπ.

'Η γειτονιά σου σὲ θωρεῖ καὶ σ' ἀποκαμαρώνει Κρήτ.

Πᾶς ηθελα νὰ ημουνε ρόδο νὰ ξεφουνδώνω,
νὰ μ' ἔβανες 'ς τὰ στήθη σου νὰ σ' ἀποκαμαρώνω!
αὐτόθ.

'Ητοίμησε καὶ ηφίλησε καὶ ἡποκαμάρωνέν την
Ικαρ.

'Αγάπην είχα 'ς τὸ κλονὶ καὶ ἀποκαμάρωνά τη
καὶ κείνη ἥκαμε φτερά καὶ ηφυε καὶ ἥχασά τη
Κάσ. 'Η σημ. καὶ ἐν Ερωτοκρ. ἔνθ' ἀν.: «κι ἀπόξω σὰν
τὴν εἴδασι τὴν ἀποκαμαρώσα | καὶ ἐφάνη μου νά 'ναι πρεπό
ν' ἀνοίξω νά μπου μέσα».

ἀποκαματεύω ἀμάρτ. ἀποκαματεύω Νάξ. (Απύρανθ.)
'ποκαματεύω Κύπρ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καματεύω.

1) Παύω νὰ καματεύω, τελειώνω τὴν ἀροσιν τῶν ἀγρῶν Νάξ. (Απύρανθ.) 2) Ἐπὶ τῶν βιῶν, ἀποκάμνω, ἀδυνατῶ, καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς ἀροσιν Κύπρ.: Τὰ βούδκα μου ἐποκαμάτεψαν. 3) Μεταφ. ἐπὶ τέμνοντος δοργάνου, ἀμβλύνομαι Κύπρ.: Τὸ μαδαίριν ἐποκαμάτεψεν.

ἀποκαματίζω Μεγίστ. 'ποκαματίζω Κύπρ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καματίζω.

1) Κατέχομαι ὑπὸ καμάτου, ἀποκάμνω, ἀδυνατῶ νὰ ἐργασθῶ ἔνθ' ἀν. 2) Περιπίπτω εἰς νάρκην, ἀποκοιμῶμαι Κύπρ.: Τὸ μωρὸν ἐποκαμάτισεν 'ποὺ τὸ κλάμαν. 'Ἐν ἐποκαμάτισεν κοντᾶν ἐψές. "Ἐν' ποκαματισμένον. 3) Κατακλίνομαι πρὸς ἀνάπαυσιν Κύπρ.: 'Ἐν-νὰ γείρω ν' ἀποκαμάτισω 'λ-λίον (θενὰ γείρω κτλ.) 3) Κοιμῶμαι ἔνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Νήλιον τρώων, νήλιον πίνουν, | νήλιον ἀποκαματίζουν Μεγίστ.

Τὸ μονοτάτιν βκάλ-λει τους 'ς ἐνοῦ δεντροῦ τὸν κλῶνον τιδαὶ τιδὰ χαμαὶ σταμ-μάτησεν γιὰ νὰ ποκαματίσῃ Κύπρ.

ἀποκαμίδα ἡ, "Ανδρ. Κύθν.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀπόκαμνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ίδα.

Τὸ ἀπηνθρακωμένον μέρος τοῦ ἐλλυχνίου: "Αμα γλυτώσης, νὰ σφήσης τὴν ἀποκαμίδα. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀποκάμνω 1.

ἀποκαμίζω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. ἀ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀποκάμνω.

'Αποσύρω ἐκ τῆς πυρᾶς τοὺς δαυλοὺς ἔνθ' ἀν.: 'Ἐπεκαμίεν ἡ φωτία καὶ ἐνεβῆσεν (ἀπεσύρθησαν οἱ δαυλοὶ καὶ ἐσβῆσεν ἡ φωτιὰ) Χαλδ.

ἀποκάμιν τό, Πόντ. (Κερασ. "Οφ. Σαράχ.) ἀποκάμι Πόντ. ("Οφ.) ἀποκάμ' Πόντ. (Άμισ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀπόκαμνω.

Τὸ ἐκ τῆς καύσεως ὑπολειφθὲν ξύλον εἴτε καιόμενον εἴτε εἴτε ἐσβεσμένον ἔνθ' ἀν.: 'Ἐρπαξεν τὸ ἀποκάμ' καὶ ἐφόρτωσέ με ἔναν 'ς σὴ φάδαν (καὶ μοῦ ἐδωσε μιὰ 'ς τὴν πλάτη) Τραπ. Χαλδ. 'Αφμένον ἀποκάμ' μητὶ λαῆς (ἀναμμένο δαυλὶ μητὶ κινῆς) Χαλδ. Τὰ ποδάρια σ' ἄμον ἀποκάμα εἰν' (ἀκάθαρτα) Κοτύωρ. Χαλδ. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀποκάμνω 1.

ἀποκάμινο τό, Χίος (Πιτ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. καμίνι.

Τὸ ὑπόλειμμα τῆς καμινεύσεως τοῦ ἀσβεστολίθου.

ἀποκαμινώνω Πόντ. (Σούρμ. κ. ἀ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καμινώνω.

Σβήνω τὴν πυρὰν τῆς ἑστίας, ἀποσύρω τοὺς δαυλούς. Καὶ μέσο. μένω ἄνευ πυρᾶς, δὲν ἔχω φωτιά.

ἀποκάμισμαν τό, Πόντ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποκάμισμα.

'Η ἀπόσβεσις τῆς πυρᾶς.

ἀπόκαμ-μα τό, Κάρπ.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἀποκάμπτω. Πβ. ἀποκάβγω 1.

'Η καμπή τῆς δόδου ὅπου κάμπτοντες παύομεν νὰ εἰμεθα δρατοί: 'Ατονδὰ 'ς τὸ ἀπόκαμ-μα νὰ μ' ἀλημένης (ἀναμένης).

ἀπόκαμ-μδς δ, Κάρπ.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἀποκάμπτω. Πβ. ἀποκάβγω 1.

Κάμψις.

ἀποκάμηνο σύνηθ. ἀποκάμηνον "Ηπ. Θεσσ. (Ζαγορ.)

'ποκάμηνο Προπ. (Άρτάκ.) Σύμ. κ. ἀ. 'ποκάμηνον Εῦβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀποκάμηνο σύνηθ. ἀποκάμηνον Σάμ. Σκόπ. Στερεολ. (Αίτωλ. Λοκρ.) κ. ἀ. ἀποκάμηνο Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάσ. 'ποκάμηνο Κάσ. Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) κ. ἀ. ἀποκάμηνο Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. κ. ἀ. ἀποκάμηνον Μακεδ. (Σισάν.) ἀποκάμηνο Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) 'Αόρ. ἀπόκαμα ἡ ἀπόκαμα σύνηθ. Μετοχ. ἀποκαμωμένος κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀποκάμηνο. 'Ο τύπ. ἀποκάμηνο ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπόκαμνα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα πέθανα - πεθαίνω, ζέστανα - ζεσταίνω κττ.

Α) Ἀμτβ. 1) Παύω νὰ κάμνω τι ἔνεκα κόπου, καπανοῦμαι, ἀπανδῶ, ισχυρότερον τοῦ ἀποστένω ἡ κουράζομαι σύνηθ.: 'Απόκαμα νὰ δουλεύω - νὰ πλένω - νὰ φάω σύνηθ. 'Επόκαμαν τὰ βόδια Χίος Θ' ἀποκάμης 'ς τὸ δρόμο Μάν. Δ'λεύ' δ'λεύ', πουτές δὲν ἀποκάμη' Σισάν. Εἶναι ἀποκαμωμένος. Φαίνεται σὰν ἀποκαμωμένος κοιν. 'Ποκαμωμένη είμαι σήμερο ἀπὸ τοοὶ δουλειές Α.Κρήτ. || Ἀσμ.

'Απόκαμαν τὰ μάτια μου τηρῶντας εἰς τὰς σποάτες

"Ηπ. 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Εύρωπ. 'Ιων 135 «εὐφάμους δὲ πόνους μοχθεῖν οὐκ ἀποκάμηνο». 2) 'Αποθνήσκω Α.Κρήτ. Νάξ. (Απύρανθ.) Βόθρ. Γαλανᾶδ. Καλόξ. κ. ἀ.) Σέριφ.: Βούτα τονε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ σφίξε τον τὸ καρδύνι ν' ἀποκάμη Γαλανᾶδ. Μοῦ 'πόκαμε ἡ μανάρα Βόθρ. 'Εποκάμασί μου ἐφέτι δέκα ζὰ 'Απύρανθ. Τοῦ ἀρφανοῦ ἡπόκαμεν ἡ μάννα Σέριφ. Γάλα πίνω νὰ μὴ δοκάνω. Δὲν ἀποκαίνει, μόνον μὴ φοβᾶσαι Γαλανᾶδ. 'Ποκάνει βλέπω δικαιομοίσης Κρήτ. Μετοχ. 'Αποκαμωμένος (σκοτωμένος, πεθαμένος) Νάξ. Συνών. ἀποκάβγω 2, πεθαίνω. 3) Παύω ὑπάρχων,

